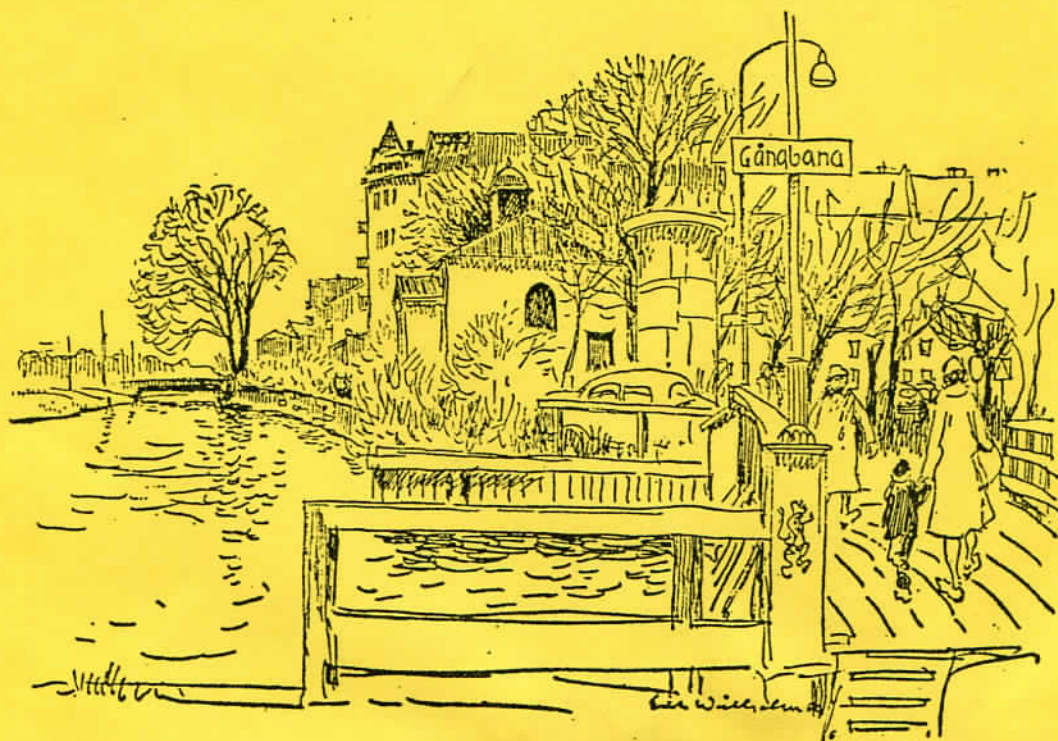

Föreningen Gamla Gårdapojkar Göteborg

Ur arkivet
mars - 02

CHOKLADJESUS

Trakterna omkring Rantorget i Göteborg under trettio-, fyrtio- och femtiotalen var en mycket spännande uppväxtnmiljö. Inte minst bidrog inslaget av färgstarka personligheter till detta. Floran av ibland vågade ök- och tillnamn som dessa personer uppbar gjorde också sitt till. Vem kommer väl inte ihåg Garra, Slurken och Koljögat. Den sistnämnde gentlemanen hade fått sitt öknamn, det kan man ana sig till, på grund av sitt utseende. En annan av kamraterna, Röjanne, var däremot omdöpt på grund av de konsumtionsvanor han visat prov på, han ingick så att säga i dåtidens testpanel för T-röd. Piloten, Limpan och Hjalmar Kutis kallades en annan trio i det stora kamratgänget. Stackars Hjalmar hade sitt öknamn på grund av en diskret puckel som han skickligt dölde under en vid kavaj. Piloten och Limpan hade sina namn efter fädernas yrken. Det vill säga flygmekanikerns och bagarens. Det räckte med att vara anställd vid flyget överhuvudtaget för att bli utnämnd till pilot. Ironin hade fritt spelrum.

En uppsjö av bisarra och burleska namn stog till förfogande och fantasin tilläts att breda ut sig fritt. Namnet Chokladjesus är ett av de namn som väcker vissa minnen till liv. Det bars av en trollhättebo som öppnat en godiskiosk vid dämnet där Mölndalsån bytte namn till Fattighusån. Avståndet från Rantorget till Dämnet uppgick till några stenkast. Kioskägaren var "frälst" och därför en nitisk och ivrig lekmanpredikant och det dröjde inte länge förrän han, förmodligen mot sin vilja, döpts om till Chokladjesus. Under tiden jag var boende i Rantorgetets närhet passerade jag förbi Chokladjesus och hans kiosk två gånger per vardag. Efter en tid började vi nicka åt varandra och så småningom blev vi också riktigt bekanta.

En av de uppgifter som Gud ålagt Chokladjesus var att omvända mig till den rätta

tron . I detta fallet utövades den rätta tron av en grupp på cirka fem personer som sporadiskt och varierande till antalet brukade samlas i kiosken. Många och ibland långa blev de stunder då Chokladjesus med stor inlevelse gick igenom det teologiska läget med mig . Vid ett tillfälle då han ropat in mig visade han tecken på viss upprördhet . Han hade blivit uppringd av taxeringsnämnden . Sådär beskrev han samtalet för mig :

" Dom frågade först om jag inte hade skrivit och räknat fel när jag fyllt i deklara-tionsblanketterna . Men det fick jag ju säga till dom att en köpman som inte kunde fylla i blanketter nog inte kunde sköta en kiosk heller. Då sa han att en människa inte kunde leva ett vanligt sunt liv på min kioskavkastning . Men då sa jag att har man bara Herren på sin sida och om man lever efter Herrens lag så kan man leva på mycket lite . När jag föreslog att man skulle starta en studiecirkel om bibeln på taxeringsnämnden sa han att min deklaration kanske var rätt ifylld ändå ."

Chokladjesus och hans vänner använde ett eget hälsningsord . Dom sa inte hej eller god dag som vi andra gör. När de möttes eller tog avsked av varandra använd de ordet frid . Någon gång kunde det heta ; "Frid broder" eller "Frid syster."

Vid ett tillfälle när jag kom fram till kiosken och våra blickar möttes ett kort ögonblick slank hälsningen "Frid broder " ur min mun . Chokladjesus stelnade till märkbart och så kom hans svar i allvarlig och sårad ton :

"Jag vill inte ha din frid . När du bekänner Herrens namn och när du är frälst , kan vi säga frid till varandra."

Tydligen var han angelägen om att råda bot på den fundamentala brist på gudlighet som han ansåg rådde i min själ . Detta framkom tydligt vid nästa tillfälle vi träffades . Det var en kväll då jag som vanligt stannade till vid kiosken för att fördriva någon halvtimme med samhällliga och teologiska funderingar.

En av vännerna till Chokladjesus var där . Jag var sedan tidigare flyktigt bekant med honom och efter en stund flöt samtalet ledigt mellan oss tre . Så uppstod en kort paus och Chokladjesus tog till orda :

" Ja min vän , nu skall jag stänga kiosken . Vi väntar bara på syster Lisa , så skall vi be till Gud .Jag tycker du skall stanna kvar så att Herrens kraft kan öppna dina ögon och göra dig till en troende gudskämpe."

I detsamma kom syster Lisa . Kiosken stängdes och låstes och stöldskyddsluckorna sattes för fönstren . Endast en svag glödlampa som gav något mer än ledsyn lämnades tänd och de tre troende intog böneställning med knäna mot golvet . För att inte skilja mig för mycket från mängden knäföll också jag . Chokladjesus tog ledningen till att börja med . Han framförde en ganska konventionell bön , ännu så länge på svenska . Dock kunde man klart konstatera att den inte var hämtad ur statskyrkans bönbok och inte heller ur frikyrkornas andaktsbok .

När detta pågått en stund – med sporadisk medverkan från de två andra troende– började ett och annat utländskt ord framtona . En viss likhet med grekiska eller hebreiska kunde skönjas i början , men efter en stund kunde inte heller detta uppfattas . En för mig obegriplig ordström forsade från Chokladjesus´läppar .

Tydligen verkade detta inspirerande på den andre mannen i sällskapet . Han började visa tecken på oro, eller var det kanske iver . I alla fall skruvade han på sig och så kom det en ström av obegripliga ord från hans mun . Plötsligt tröt fantasin och ett och annat svenskt ord nådde mina öron . Mitt under denna underliga upplevelse , förstärkt av den dämpade belysningen , de närvarandes ovanliga kroppsställning och tungomålstalandet hörde jag : ” . . . haleluja , o ja , mala... Malaco . .o ja , haleluja . . . ”

Hade jag hört rätt ? Jag kastade en blick mot den andre mannen i sällskapet . Han hade när han intog knäställning hamnat mittför den del av konfektyrdisken som också innehöll en väl synlig skyttkartong med halspastillen Malaco . Det kändes med ens som om en teologisk gåta som jag länge gått och grubblat över blivit löst . Malaco !

Efter denna händelse hade jag fortfarande kontakt med Chokladjesus i många år . Så småningom blev det emellertid dags att flytta till annan ort och när jag några år senare kom tillbaka , var Chokladjesus borta och kiosken riven .

Zack
Lindquist

April - 01 .

”Johan på Gårda”

JOHAN JOHANSSON

*Transporter, schaktningar
och bergsprängningar.*

Telefon 15 12 04

Scenen är Drottningtorget. Direkt anländ från västgötska bondlandet gör 15-åriga gossen Johan sin storstadsentré och får strax en kraftig åthutning att se sig för i trafiken. Han hade råkat gå i vägen för en spårvagn, och dess förare hötte ilsket med piskan... — jajamen, med piskan!

Ty detta hände anno 1888, och Johan minns än idag detta ovänliga första möte med Göteborg. Men det avhöll honom alltså inte att stanna kvar i 70 år — hittills. Antagligen blir det 70 år till, ty Johan är Johan på Gårda, och därmed är allt sagt.

Karriärsagan kan kort och gott berättas sålunda: torparepojken från Främmostad startade i Göteborg som åkaredräng, i dag sitter han som chef för ett av landets största åkeri- och entreprenadföretag med 35 egna lastbilar plus ett otal lejda, 10 grävmaskiner, 13 kompressorer, 7 vältar, 3 stenkrossar och 3 grustag. Men den medförda enkla främmostadsjälen har förblivit intakt. Det är därför Göteborg är Johan med honom.

Sitter som chef... — nej, det stämmer inte. Sitter är det minsta 85-åriga direktören Johan Johansson gör. Varenda morgon är han på kontoret i Gårda men det dröjer inte länge förrän han är ute och flänger hårs och tyårs mellan sina många arbetsplatser. Helst håller han just nu till på Sahlgrenska, ty där rivs det. Att riva hus är nämligen det roligaste Johan vet, och han har ju också som bekant i rikt mått fått ägna sig åt detta nöje.

— Varje rivning är liksom ett äventyr — se, det går aldrig att beräkna riktigt i detalj på förhand, varken ekonomiskt eller tekniskt. Så rivningsjobben släpper jag inte ifrån mig — och inte schaktning-er heller, för det är också skoj. Asfaltering och sånt får pojkarna mina sköta, det är inget äventyr... Men att riva hus, det är livet! Jag minns t. ex. Avenyen 25 — — —

Johan på Gårda lutar sig tillbaka i fåtöljen, suger på sin cigarr och ler lycksaligt åt minnet av Avenyen 25. Ett foto, taget i detta ögonblick, skulle bli den perfekta bilden på äldre aristokrat, smackande åt minnet av en Napoleon, årgång 1843, eller åt en ovanligt lyckad rävjakt i Midlothian, ty denne göteborgske åkarnas furste ser ut som ett mellanting mellan en fransk konjaksfabrikant och en engelsk lord.

En fullvuxen lord: 6 fot lång, axelbred i proportion därtill, vikt 79 kilo — "akkurat som Eisenhower" — seg som en grävskopelina och med nävar som bär spår av att ha varit nyttjade i sina dar.

A propos nävarna: För några år sedan var det hetsiga ackordsförhandlingar om en stor schaktning i stan. De olika parternas meningar huruvida jorden var styv eller lös gick vida isär, och tvisten drogs inför domstol. Grovarbetarnas ombudsman sade där det förkrossande ordet, att hela motsidans byggmästare, ingenjörer och andra experter över huvud inte kunde hantera en spade! Men i detsamma

Johan på Gårda

han sagt detta, bet han sig i läppen, tittade över skaran än en gång och tillfogade raskt:

— Ja, d.v.s. utom Johan på Gårda, förstås!

Baron Hierta på Främmostads herrgård såg nogsam till att torparnas spadar var flinkt i gång. Där det var 9 barn i torpstugan fick dessa tidigt göra skäl för sig. Johan var inte fyllda 11 år, när han gjorde sitt första dagsverke på herrgården. Skolgången hade han klarat av redan året förut!

Nästa etapp: som dräng i Östra Frölunda samtidigt med konfirmationsläsning för den stränge kyrkoherde Palmgren. Men den stora staden Göteborg lockade och drog, så när Johan väl gått fram, begärde han flyttningsbetyg.

— Först får vi prova att du inte glömt dina kristendomsstycken! sa kyrkoherde Palmgren och började förhöra på trons artiklar. Det gick som en dans, och körkherren strålade, när han överräckte flyttningsbetyget:

— Så'nna skulla alla pojkar vara! Men då var det på vippen, att Johan aldrig kommit till Göteborg, aldrig blivit ägare av 35 lastbilar, 10 grävmaskiner, o.s.v. Dessbättre lyckades han tumla ut med sitt flyttningsbetyg, innan den fruktansvärda bekvämligheten slupit ut:

— När jag gick och läste, knyckte jag äpplen i prästgårdsträgar'n!!!

Men Johan kom alltså till Göteborg och lärde sig snart att väja för framrusande hästspårvagnar och andra farligheter. För morbror, åkare Petter Andersson, körde han långkärria, plattvagn och sandkärria mellan de många byggena, mest i Vasasta'n. (Är det någon som funderat över hur många hästlass som krävts enbart för Vasastan?!)

Ja, det var då, det. Alla åkardrängar som fraktade sten till stadsbiblioteksbygget strök vördnadsfullt av sig mössan, när byggmästaren dök upp: Herman Dähn, som alltid kom ridande i galopp — på söndagarna körde han fyrspann genom Allén.

Idyll med svarta fläckar: fylla och fattigdom. Det gäng som schaktade för Sahlgrenska uppe i Ånggården inrymde ovanligt vilda och brännvinsgalna sällar — två poliser postade där för jämnän, och på avlöningsdagen eskorterades de också av ridande polis under marschen ner mot stan. Veckopengen var inte mer än 10 — 11 kronor, men brännvinet var också billigt. Åkardrängens lott var inget vi-

dare: 15—16 timmars arbetsdag inklusive stalljobbet och ingen mataro som på landet. Bättre att vara åkare, menade Johan, vadan han vid 24 års ålder tillsammans med en kumpan köpte tre hästar à 200 riksdaler styck. Men det var inte lukrativt att vara arbetsgivare heller, ty legan för häst och kusk var bara 3:25 om dagen, kuskan skulle avlönas med 6 kr. i veckan och en häst åt hö och havre för åtminstone 1:50.

Namnet Johan på Gårda blev dock efter hand inregistrerat i allmänna medvetandet. Han slet från bitti till sent, men dessutom tillkom att han var utrustad med god näsa, vilket är betydelsefullare när det gäller schaktning än någon outsiders kan föreställa sig. Här gick t. ex. en byggmästare, som skulle bygga för Gloria vid Säve Strandgata, och var så angelägen att fort bli kvitt schaktmassorna att han betalade litet över den vanliga taxan — och samtidigt kunde en god åkarenäsa vädra sig till en annan byggmästare borta vid Kvi-berg, vilken var i så starkt och omgående behov av fylle för en terrassering, att han betalade en hel tolvskilling per lass.

— Det var 1899, och på den schaktningen gifte jag mig! upplyser Johan på Gårda.

Schaktningsjobb omfattar ännu subtilare mysterier. Varför var det t. ex. så framsynt av Johan att på ett tidigt stadium på sin bana skaffa grustag i Grimbo, Här-ryda och Lackarebäck? — Tja, det går väl åt en massa grus till gatuarbeten och så'n? — Rätt svar, men endast delvis! En schaktare av stora format måste också förfoga över rejäla hål. Just det: hål!

Så här ligger det till. Kvi-bergsbyggmästare växer sällan på träd. Att bli av med schaktmassor eller bråten från ett rivet hus är i regel ett svårt problem — många måste betala en dryg slant per lass till stan eller någon enskild, som rör om en tillåten avstjälpningsplats. Men fri från sådana bekymmer är den som har ett bra hål att stoppa i — t. ex. efter grustakt! Till ledning för framtidens arkeologer kan i detta sammanhang upplysas, att Johan begravt Avenyen 25 i Lackarebäck och Kommendantshuset i Grimbo..

Men bråte kan också komma till ny användning. I sin villa, som ligger på syn- och hörselkontrollens avstånd från stenkrossen i Kallebäcks liden, står stadens nedrivare nr 1 gärna och lutar sig mot samma öppna spis som på sin tid Viktor Rydberg. Spisen räddade nämligen Johan för eget behov, när han rev Hedlundskas huset på Ö. Hamngatan. Det finns fler rivningsminnen i hans villa: en yttervägg härstammar från gamla ridhuset, trappan är från Kommendantshuset o. s. v.

Med tindrande ögon följer Johan nu var dag hur de bägge paviljongerna på Sahlgrenska förintas. Med duktigt arbetsfolk och skickliga förmän kan man ge sig på

vad som helst, deklarerar han. Det visade sig också i rivningsäven-tyret nr 1 för 20 år sedan: Aven-nyen 25, näst intill den nyss åstadkomna gluggen intill Valand, alltså. Ett halvt kvarter skulle bort på 20 dagar, och det lyckades med hjälp av 50 man, 4 störttrummor och en jädrans hets. När det 2.000:de billasset försvunnit, var också det halva kvarteret försvunnet!

Femtio hästar slet för johanssonska firman för ett par decennier sedan — f. ö. värdades kamparna så föredömligt, att chefen fick plakett av Djurskyddsföreningen. Nu är det motorer för hela slanten. Början gjordes 1920 med en Hansa Lloyd, ett fasligt åbåke med massiva däck, varmed Johan en gång brakade in i Gårda fabriker. Sedan dess har han själv aldrig hållit i en ratt, men så mycket mer har han fått bilhjul att rulla.

Riva hus, schakta, bygga gator, spränga berg och stöka om i stan är ett jobb som kräver sin man, en 85-årig man. Men när skall Johan på Gårda dra sig tillbaka?

Är du rent från vettet? An har jag väl inte lust att lägga näsan i vädret!

Å samhällets vägnar — med tanke på allt rivningsmässigt som återstår i Göteborg — kan man bara tillägga:

— Långe rive Johan på Gårda!

HT

22 / 11

- 58

Gamla Gårda och saluhallen

I år, 1994, skulle man kunna fira ett intressant 350-årsjubileum på Gårda. År 1644 stod nämligen ett hårt slag mellan svenskar och norrmän på de så kallade Ranängarna. Dessa hade vid flera tillfällen varit platsen för krigiska bataljer. Ängarna ägdes av de stora egendomarna i Örgryte som använde dem till betesmarker.

Tack och lov vann svenskarna det slaget och norrmännen kunde drivas tillbaka till andra sidan Göta älv och Bohus fästning som vid denna tid var i dansk-norsk besittning.

Vid enskiftets genomförande, efter 1811, delades ängarna upp i *Överås* eller *Gubbero Ranäng* längst i norr, så kom *Bö Ranäng* fram där senare Dämmevägen kom att gå. Så följde *Gårda Ranäng* och ett stycke söder om Gårdavägen tog *Underås Ranäng* vid.

På 1860-talet blev grosshandlare David Lundström på Underås ägare av så gott som hela Ranängen som vid denna tid bestod av mycket bördiga åkrar. Omkring 1880 blev det liv och aktivitet på Ranängarna och här växte de allra första delarna av Gårda upp. Här etablerade sig den ena industrin efter den andra. Bland de första var Bobinfabriken och Ceres föregångare, Gullbergs fabriker. I kvarteret Svanen uppfördes det första landshövdingehuset som stod färdigt på hösten 1880.

När järnvägen från Göteborg och söderöver anlades 1888 blev det gyllene tider för handlarna på Gårda. Här såldes produkter av alla de slag. Inte minst "dricka och läsk i massor" som handlande Sven Johansson bestod de törstiga med.

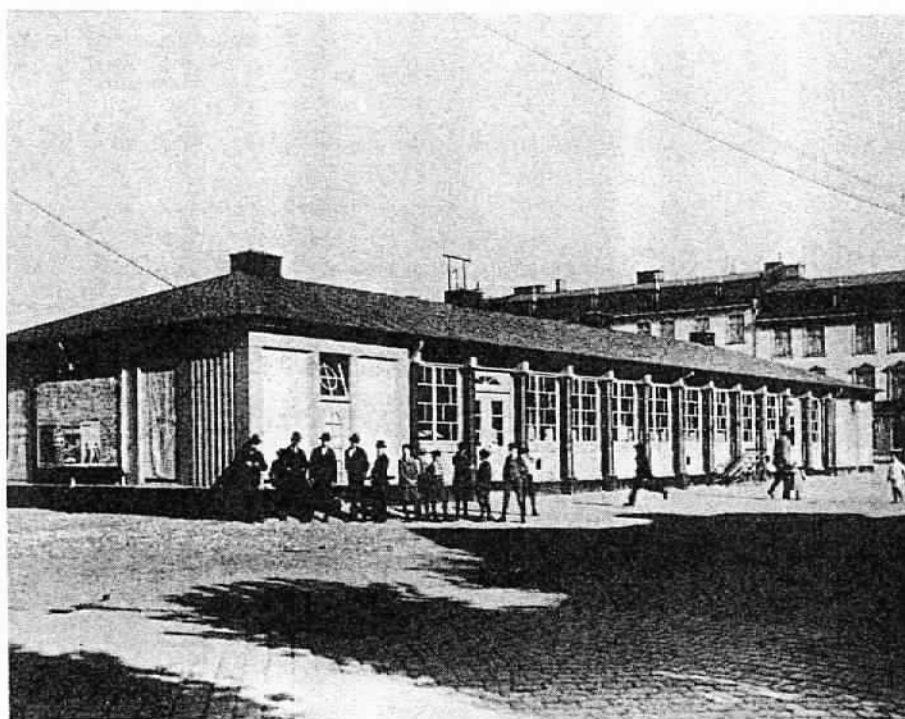
Rantorget var gamla Gårdas centrum. Här såldes jordbruksprodukter och även kött under öppna stånd.

För hundra år sedan var Gårda ett litet municipalsamhälle som hörde till Örgryte kommun. Trots närheten till Göteborg levde folk och samhälle här sitt eget liv. Det var som om Mölndalsån bildade en mer eller mindre oöverstiglig gränslinje mellan Gårda och Göteborg. Det var först när Örgryte kommun införlivats med staden 1922 som folket på Gårda sakta började känna sig som göteborgare och i större utsträckning fann sig föranledda att besöka Göteborgs centrum.

Mötes- och handelsplatsen för folket på gamla Gårda var Rantorget. Torget lades ut 1899 och ordet *Ran* syftar på det intilliggande berget, Ranängsberget. *Ran* kan hänskjutas till det äldre ordet *Rand* som syftar på bergrand eller bergkant.

Till Rantorget sökte sig invånarna i Örgryte kommun för att handla frukt, grönsaker, mejerivaror, kött med mera. Här stod bönder från landet och sålde från stånd på samma sätt som deras kolleger gjorde på torget i Göteborg.

År 1907 fick kött handlarna på Rantorget en ny kundkrets i många göteborgska husmödrar. Detta år förbjöd nämligen Hälsovårdsnämnden i Göteborg all köttförsäljning från öppna stånd ute på torget. I fortsättningen fick alla köttprodukter endast saluföras inomhus i butiker och saluhallar. Det var ett dråpslag för många bönder och var inte heller populärt bland alla husmödrar. De kom då på tanken att resa till Rantorget för att handla köttet där eftersom Örgryte kommun fortfarande tillät köttförsäljning från öppna stånd.

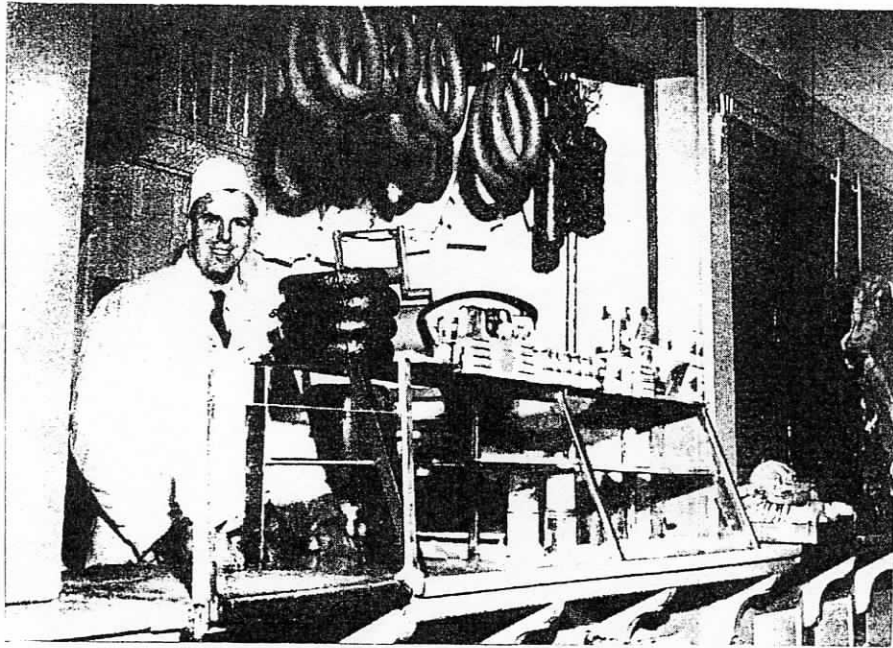
Gårda tillhörde Örgryte kommun. Vid införlivningen med Göteborg 1922 förbjöds köttförsäljning ute på torget. Snabbt uppfördes en saluhall som stod färdig samma år.

Kött hanteringen lämnade dock mycket övrigt att önska. Bönderna stod med sina styckade varor ute i alla väder. Det hände även att någon kom och packade upp sina köttstycken väl förvarade i smutsiga lakan och invirade i såväl häst- som sängtäcken.

Ett knep som även köttförsäljarna hade praktiserat i Göteborg var att blåsa upp gammalt kött för att det därigenom skulle se aptitligare ut. Det var också så och så med hur djuren avlivades. Flera bönder hade fått anmärkning för hälsovådlig slakt.

När Örgryte införlivats med Göteborg 1922 upphörde också köttförsäljningen från de öppna stånden på Rantorget. Men snabbt byggdes en saluhall som stod klar samma år som införlivningen skedde.

Puckprofil. Gunnar Gerdne hade många strängar på sin lyra. Kött, korv, bandy och hockey gick fint att kombinera på 40-talet.

Raka puckar och krokiga korvar

ISHOCKEYSPELARE och slaktare – det måste väl vara en idealisk kombination? Göteborgaren Gunnar Gerdne kombinerade dessa sysselsättningar redan på 40-talet.

Gunnar från Långedrag tillhörde stans issportpionjärer då skillnaden mellan hockey och bandy var hårfin och ett kilo rev kostade 2:65 och fläsklägggen gick på 1:70 kilot.

De som köpte sitt kött på Gårdas nyligen rivna saluhall minns självfallet den ståtliga ynglingen Gunnar Gerdne som blickade ut över kundkretsen bakom sina korvar, köttstycken, ostar och konserver.

NÄR Gerdne öppnade i Gårda 1946 var han en celebritet i stan. I alla fall bland dem som var idrottsintresserade. I nästan tio år hade han varit en av Göteborgs bästa bandylirare och när ishockeyn introducerades i Västsverige i början av 40-talet, var inte Gunnar sen att hoppa på den nya flugan.

Gunnars moderklubb var BK Dixhov, bara ett av flera göteborgska efterkrigstidslag som inte längre existerar. Bandy var en stor sport i Göteborg på 40-talet, trots att åskådarna och spelarna alltid var utelämnade åt vädrets makter. Och någon konstis fanns förstås inte.

Eftersom Gunnar var från Långedrag, tedde sig klubbytet till V:a Frölunda IF naturligt.

Gunnar Gerdne, sjätte man från vänster, var en fena på både bandy och hockey. Här i V:a Frölundas färger.

Där fanns den legendariska ledaren Bengt "Bittan" Johansson som tyckte att alla grabbar från området kring Nya Varvet skulle spela i VFIF.

Hemmaplan för Frölundas bandygång var Hinsholmsviken, oftare kallat Hinsholmskilen eller bara Kilen.

Runt 1945 blev hockeyn så populär att alla bandyklubbar i stan tog upp den nya popsporten på programmet och lät lirarna dublera. Det var inga problem på den tiden. Bandy spelades om söndagarna, medan vardagskvällarna viktes för ishockeyn.

Den 25 januari 1946 deltog slaktare Gerdne i Frölundas första ishockeymatch, 1-8 mot Fellows på Krokslättis isbana.

Några veckor och två matcher senare var den historiska säsongen över, längre än så spelade man inte hockey i Göteborg på den tiden.

Gerdne vann VF:s skytteliga under de tre första säsongerna som "Bittans Pojkar" idkade hockey. På tre år gjorde Gerdne allt som allt tolv mål.

Elaka tungor vill påstå att den tidens frölundaspelare inte var mycket sämre än dagens. Och några 35 000 i månaden var det inte frågan om. Inte ens 35 öre.

Några år senare var det dags för Gunnar Gerdne att lägga skridskorna på hyllan och på heltid ägna sig åt charkuteributiken i Gårda. Månadshyran var 35 kronor.

För Gerdne var det inte svårt

att bygga upp en trogen kundkrets som bestod av både bovar och lagmän. Många poliser med kommissarie Rigdahl i spetsen handlade oxlever och kotlett. Det kunde hända att Rigdahls män stod i samma kö som "Tatuerade Johansson", för brottsromantikerna känd som "Bildsköne Bengtssons" kompis.

Det var efter att "Tatuerade Johansson" hade stuttit av sin tid och poliserna passade på att heja frejdigt på den spräng- och skjutglade före detta skurken.

GUNNAR stod kvar på Gårda till 1970 då han överlät hela rasket till handlare Ralf Klevgård. Efter 25 års slit i ouppvärmda lokaler kunde den gamle bandy- och hockeyhjälten dra sig tillbaka som en något så när förmögen man.

Fostrad i ett strängt religiöst hem började han aldrig med varken alkohol eller tobak, "så jag har aldrig behövt lägga pengar på sånt". I juni blir Gunnar Gerdne 75 år och han tackar både idrotten, friskt leverne samt de långa arbetsdagarna för den fina konditionen.

Någon ishockey går han inte längre på, men kokt bringa eller en oxfilé sitter fortfarande fint.

LUNCHCAFÉ
STAMBOUL

Stampgatan 46 — Tel. 15 28 47

REKOMMENDERAS

God och vällagad husmanskost

LEKSAKER

Besättningsartiklar

Firma Sigurd Edefors

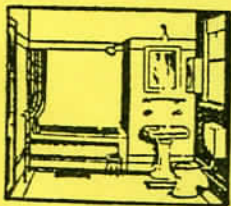
Dämmevägen 8

Telefon 11 00 38

Emil Johanssons Charkuteri

SMÖR, OST & CHARKUTERIVAROR

GÅRDA RÖRLÄGGERI & SVETSNINGSVERKST.

utför
Värme - Gas - Vatten-
och Avloppsledningar
till moderata priser.

GÅRDVÄGEN 3
150607 ~ GÖTEBORG ~ 151638

Gårda Cykelaffär

H. JULIN

Dämmevägen 8

Säljer nya cyklar: Crescent, Her-
mes, Nordstjernen, Rex m. fl.
märken. — Lackeringar utföres

Fullständig service.

Telefon 15 37 65

Davidssons Tobaksaffär

Dämmevägen 4

Rekommenderas

Tel. 15 11 31

Freddys Foto

Den moderna fotoateljén

Kobbarnas Väg 4 - Tel. 15 99 66

All slags fotografering utföres
Bröllopsfoto — Seriekartor — Kon-
firmationstagningar — Gruppfoto

Freddy's Foto Främst

BUTIKSKARTONGER

INDUSTSIKARTONGER

VECKELPAPP

PAPP för Textilindustrin

AB Svenssons Kartongfabrik

Södra Kustbanegatan 21
Göteborg

Tel. 15 38 76

SAMLINGSVISA

Mel. Nu tändas åter ljusen i vår lilla stad

Nu samlas åter gänget, så proper och grann.
En massa goa gubbar, som känner för varann.
En del har bott vid järnväg, en del intill en å.
Om någon har blivit äldre, det kan vi nog förstå.
Man gungat uti köket, när tåget gått förbi.
Sett regnbågsfärger i åa, med arom uti.
Han ser med glimt i ögat, å tänker ju så käck.
Ty Gårdagrabben é — fräck.